

Por la postataga matenmanĝo ili manĝis maizflokojn kaj malvarmajn elladigitajn tomatojn sur rostita pano. Ili ĵus finis kiam la hotelestrino venis al ilia tablo.

“Pardonon, sed ĉu inter vi estas iu s-ro H. Potter? Mi ’avas pli-malpli centon da ĉi tiuj ĉe la komizejo.”

Ŝi levis leteron tiel, ke ili povu legi la verdinkan adreson:

*S-ro H. Potter*

*Ĉambro 17*

*Relvida Hotelo*

*Koaksvillo*

Hari ekcelis la leteron, sed onklo Verno frapis lian manon flanken. La virino vastigis la okulojn.

“Mi akceptos ilin,” diris onklo Verno, tuj ekstarante kaj sekvante ŝin el la manĝosalono.

\* \* \*

“Ĉu ne estus pli bone simple iri hejmen, kara?” timeme sugestis onklino Petunjo, post horoj, sed Onklo Verno ŝajne ne aŭdis ŝin. Ĝuste kion li serĉis, tion neniu el ili sciis. Li veturigis ilin al la mezo de arbaro, elpaŝis, ĉirkaŭrigardis, kapneis, reeniris la aŭton kaj, jen, ili reforiris. La samo okazis meze de plugita kampo, duonvoje trans pendoponto, kaj supre de pluretaĝa aŭtejo.

“Paĉjo frenezigiĝis, ĉu ne?” Dadli malsprite demandis al onklino Petunjo, malfrue en tiu posttagmezo. Onklo Verno estis haltinta ĉe la marbordo, ŝlosinta ilin en la aŭto, kaj malaperinta.

Ekpluvis. Gutegoj tamburadis sur la supro de la aŭto. Dadli snufaĉis.

“Estas lundo,” li informis sian patrinon. “La Granda Umberto prezentotas ĉivespere. Mi volas resti ie kun *televidilo*.”

Lundo. Tio rememorigis Hari pri io. Se ja *estas* lunde – kaj oni povis fidi, ke Dadli scias la semajntagojn, pro la televido – do morgaŭ, mardo, estos la dek unua naskiĝdatreveno de Hari. Kompreneble, liaj datrevenoj kutime ne estis ĝojigaj – pasintjare, la Durslioj donacis al li jakopendigilon kaj du malnovajn ŝtrumpojn de onklo Verno. Tamen, oni ne dekunujariĝas ĉiutage.

Revenis onklo Verno, kaj li ridetadis. Li ankaŭ kunportis longan, maldikan pakajon, kaj ne respondis al onklino Petunjo kiam ŝi demandis, kion li aĉetis.

“Mi trovis perfektan lokon!” li diris. “Venu! Ĉiu el!”

Estis malvarmege ekster la aŭto. Onklo Verno fingromontris ion, kiu ŝajne estis rokego for en la maro. Alkroĉiĝis sur la roko la plej eble mizera